

HORVÁTH VERONIKA

A legkisebb gyerekek nem tudnak maradni

*Kilencvenötig minden elalvás előtt
fölsoroltam a fontos dolgok nevét.
Jóéjtlámpa, Jóéjtfotelágy, Jóéjtűrhajó.
Nem tudom már, kinek mit köszönjek.
Estére megizzadt a fű pokrócunk alatt,
és tollasütő-ráccsal szitáltam egy felhőt.
Táskámba szóródtak cseppjei, kulcsok, két csekk,
egy számlakivonat és kiváltható receptek közé.
Foltos papírokkal intézem ügyeim. Nem számít,
június van, életútjárás, kocsmába járás, kiülős helyek.
Nem mondok neveket, nem mondok jó éjszakát.*

Hasonmás

*Kínosan leplezni akarja végességét.
Hogy még mindig nem tanult meg rendesen úszni,
nem ismeri a dagály és apály természetét.
Különben sem a tengertől kell itt tartani.
A talajvíz, jaj, attól nyirkosak falaink,
és fejünk fölött rossz a födém.
Mi lesz itt ősszel, sóhaj.
Nedvesség gyűlik a szemzugokban.
Nem tudom megértéssel nézni kerek arcát,
nyakán a két anyajegyét, hegyes szemfogait,
homlokán ráncait az állandó kétkedésnek.
Arról beszél, mind együtt sodródunk,
s ugyan nem tudja, melyik időből érkezik
a diófa-úrhajó, de narancssárga lámpái
átvilágítják felhővé vált öreganyánkat.
Részeg zagyválásában az ágy alá
gyömöszölt szennyes ruhák kirázzák maguk,
szárítókötélen táncolnak fejünk fölött.
Kiszagolja belőlük, hogy azokon az álmokon
mulatnak, amikben ő mozgásképtelen,
és most textílfestékükkel ejtik rabul.
Rózsaszínre mázoltak, nem tudok beszélni,
mondja, kezében egy flamingós inggel.
Ha a szemembe néznél, talán nem kéne
a madarakkal tartanom, kérlel,
de már elveszett szódatavak árokrendszerében.*